

Βαρελάς Τάκης
Ομιλία τα εγκαίνια της έκθεσης
«Μετ' άλλων ανθρώπων έργο II»
στην Πάτρα 18 /02 / 2015

Γιάννα Παναγόπουλου : Στην συνέχεια ο ζωγράφος κ. Τάκης Βαρελάς, θα μας πεί δυο λόγια για το έργο του.

Βαρελάς Τάκης: Τώρα για να μιλήσω εγώ για το έργο μου, είναι πραγματικά δύσκολο, αλλά και ανώφελο, γιατί ο καθένας έχει τα δικά του ματιά.
Πολλά ειπωθήκαν, από τους προηγούμενους ομιλητές, από το Δήμαρχο, όμως πρώτα από όλα τον ευχαριστώ για την παραχώρηση της πινακοθήκης αλλά και της στήριξης της έκθεσης από το Δήμο της Πάτρας..

Είμαι υποχρεωμένος, να σας πω ότι δεν είμαι τυχαία στην Πάτρα.
Φαίνεται ότι η Πάτρα, είναι μια ανοιχτή αγκαλιά για μια τέχνη, που δεν είναι τέχνη των σαλονιών, δεν απευθύνεται πρακτικά σε ένα κόσμο που έχει την δυνατότητα, (δεν είναι πολυτέλεια για αυτόν) να μπορεί δει το έργο, κάτω από άλλες συνθήκες.
Ήθελα λοιπόν το έργο μου, εφόσον έχει προκύψει μέσα από μια διαδικασία, την οποία βιωματικά εισέπραξα δια μέσο των οφθαλμών και όχι δια μέσο των αυτιών, μέσα από τη ζωή, όπως εγώ την έζησα, να την βγάλω μέσα σε μια πόλη που έχει τα ίδια χαρακτηριστικά με κάθε άλλη πόλη. Έχει ανέργους έχει παιδιά που δυσκολεύονται να ζήσουν, έχει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που τους φόρτωσε η κρίση από τα πάνω.

Τι να ψάξω και τι να πω τώρα για αυτό;
Το πρώτο πράγμα που ήθελα να πω είναι το εξής: Η τέχνη από μόνη της, δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα, παρά μονό, να φωτίσει ορισμένες πλευρές, ή να τις σβήσει, έχει σημασία αυτό. Τέχνη δεν σημαίνει πάντα πρόοδος.
Τέχνη, καμιά φορά σημαίνει και σκοταδισμός.
Άρα λοιπόν εκεί μπαίνει ένα ερώτημα που πρέπει να το απαντήσουμε με διαφορετικούς τρόπους.
Δεν μπορεί να υπάρχει πόλη – και αναφέρομαι στα έργα με το αστικό τοπίο – που σημαίνει ζωή, χώρος που ζουν άνθρωποι, οι οποίοι γελούν, ή ζεσταίνονται, ή κρυώνουν, ή παγώνουν, ή παντρεύονται και γεννούν, παιδιά, χωρίς να υπάρχει τροφή για αυτούς.

Τα βιωματικά μου χαρακτηριστικά μου λένε, ότι αν δεν υπάρχει παραγωγή, αυτοί δηλαδή, οι πονεμένοι άνθρωποι στα χωράφια στις ελιές, στα κοπάδια, οι οποίοι είναι μέρος της ζωής μας, το οποίο μπορεί εμείς να μην το βλέπουμε, αλλά αυτό είναι εδώ και αναγκαίο. Στηρίζει τις πραγματικές, υπαρκτές, φυσικές μας ανάγκες.
Αυτό λοιπόν είναι το στοιχείο που συνδέει, πρώτον, τον πρωτογενή τομέα της με το δεύτερο που αφορά την βιομηχανία, αυτή η μυσταγωγία των πρώτων υλών, όπως εμφανίζεται στο παραγόμενο αγαθό, και όχι ως προϊόν.
Το έργο μετουσιώνεται από τον καπιταλισμό, από αγαθό σε εμπόρευμα, ακόμα και η τεχνη θα γίνει εμπόρευμα.
Αυτά, είναι αξιακά χαρακτηριστικά ,τα οποία τα ζούμε αλλά δεν τα βλέπουμε.
Στην τέχνη για μένα τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα.

Ήταν ξεκάθαρα, γιατί είδα δίπλα το ατσάλι, το χάλυβα, το μπετό, να δένονται άνθρωποι. Είδα ανθρώπους στα παιδικά μου χρόνια γερασμένους και ήταν οι λεγόμενοι Πεσάδες, με τα σακατεμένα γόνατα.

Είδα πόλεις να διαλύονται, χωριά να καταστρέφονται.

Αυτά λοιπόν τα είδα, δεν τα άκουσα.

Τα είδα, τα κουβαλάω και τα υψώνω μιας και η αποστροφή του βλέμματός μου είναι δύσκολη να φύγω από αυτά.

Άρα, μονόδρομος είναι δρόμος της αλήθειας και στην τέχνη

Αν με ρωτήσετε, αν αυτό το έργο, ακολουθεί αυτή την φόρμα ή την άλλη, θα σας πω το εξής: δεν με ενδιαφέρει η φόρμα, αλλά με ενδιαφέρει να βρω εκείνο το εκφραστικό μέσο που θα δίνει μορφή και θα υπηρετεί το περιεχόμενο, ως προς την αντικειμενική αλήθεια και εδώ θα σας πω το εξής, με όρους, μιας άλλης τέχνης, την τέχνη της μουσικής.

Έχετε ακούσει ένα τραγούδι που λέει : «όλα είναι καλά...» δεν θα πω το όνομα του αηδού, πιστεύω ότι το καταλάβατε όλοι.

Είναι όλα καλά γύρω μας;

Αν είναι όλα καλά, τότε κακώς πονάμε!

Έχετε ακούσει όμως και ένα άλλο τραγούδι, ίσως και να το έχετε ακούσει, ίσως όχι γιατί δεν ακούγεται και πολύ. που λέει «...Τα εργοστάσια μεγάλα, τα μεροκάματα μικρά...»

Ποιο είναι το ποιο αληθινό από τα δύο;

Ποιο πραγματεύεται την αλήθεια;

Αυτό το αφήνω στην κρίση σας!

Φτάνει μόνο να καταθέσουμε το έργο μας;

Κοιτάζτε στο σύστημα που ζούμε, έχω την αίσθηση, ότι οι καπιταλιστές είναι φοβεροί τεχνίτες, είναι φοβεροί μαστόροι, «καλλιτέχνες», που διαχειρίζονται τα ποιο δυνατά μέσα για αυτά που θέλουν να κάνουν, που εμείς, ούτε στα καλύτερα όνειρά μας δεν τα έχουμε δει.

Αυτά τα μέσα τα χρησιμοποιούν στο θέατρο, τον κινηματογράφο, την τηλεόραση κλπ. Για να αποτυπώσουν, λένε, την κοινωνική πραγματικότητα.

Καλώς, αλλά φτάνει αυτό;

Εγώ πιστεύω, ότι σήμερα γίνεται μια μάχη.

Μια μάχη, για το ποιος θα κερδίσει το νου και την καρδιά των ανθρώπων.

Για το ποιος θα τα φωτίσει και το ποιος θα τα σβήσει.

Άρα λοιπόν τίθεται ένα στρατηγικό ερώτημα που πρέπει ο δημιουργός να το απαντήσει.

Πρέπει ουσιαστικά να αποφασίσει με ποιόν θα πάει και ποιόν θα αφήσει.

Αν δεν απαντήσει αυτό το ερώτημα, δεν θα διαθέσει σωστά την τέχνη του, την ικανότητα, την ευαισθησία που τον διαπερνά, να αντιλαμβάνεται γρήγορα, τι συμβαίνει γύρω του και να την εξωτερικεύει, βάζοντας τις δικές τους αληθινές παραμέτρους στο έργο του.

Ας το δούμε με όρους διαφήμισης.

Τι κάνει η διαφήμιση;

Διαμορφώνει συμπεριφορές, στάσεις και δράσεις, απόψεις, είναι εν μέρει «τέχνη» αλλά αυτή διαμορφώνει γούστα, διαμορφώνει συμπεριφορές, διαμορφώνει ανθρώπους.

Υπάρχουν άνθρωποι που κοιτάζουν το ήλιο και ας καώ, αλλά όμως είναι περήφανοι ή άλλοι πάλι, θα σκύψουν το κεφάλι και θα πέσουν στα γόνατα και θα συρθούν.

Πάει όμως μπροστά η ανθρωπότητα και η κοινωνία, από ήσυχους και φρόνιμους ;

Δεν πάει !

Πάει όμως μπροστά, από ανήσυχους και δημιουργικούς ανθρώπους και μιας και μιλάμε για όλα αυτά, τα έργα που μιλάνε για τον πόνο και την αγάπη για την δουλειά, γιατί και αγάπη

είναι ανήσυχια έργα, δεν υποδηλώνουν απαξίωση, το αντίθετο, υψώνουν τον άνθρωπο και τα έργα του, τον πλούτο του.

Αλλά πρέπει και εμείς να ορίσουμε και ως καλλιτέχνες τι είναι πλούτος.

Αλήθεια τι είναι ο πλούτος;

Είναι βασικό ερώτημα, μιας και όλοι για αυτό μιλάνε.

Εκτίμηση μου είναι και το καταλαβαίνεται πιστεύω, μέσα από το έργο μου, ότι:

Πλούτος είναι οι συσσωρευμένες δεξιότητες των ανθρώπων δισεκατομμύρια χρόνια οι οποίες δημιουργούν αγαθά προκειμένου να ικανοποιούν τις ανάγκες τους.

Αυτός είναι ο πλούτος!

Αν γυρίσουμε λοιπόν γύρω με τα μάτια μας, θα δούμε τον πραγματικό πλούτο και για αυτόν τον πραγματικό πλούτο, αντικειμενικά θα συμπορευτούμε, ως δημιουργοί και εγώ προσωπικά αλλά και όλοι οι εργαζόμενοι.

Σήμερα, έγινε ένα βήμα και εννοώ, ότι ο Δήμος της Πάτρας, αποτελεί μια ανοικτή αγκαλιά για την τέχνη, τους ανήσυχους δημιουργικούς καλλιτέχνες, γιατί πως αλλιώς να το κάνουμε, δεν βρίσκουμε ανοικτές πόρτες στο σύστημα της αγοράς της τέχνης. γιατί αυτή η αγορά, έχει άλλα μετρα και σταθμά στην επιλογή και παίρνουν τα μέτρα τους.

Θα ήθελα λοιπόν να ευχαριστήσω τον Δήμαρχο κ. Πελετίδη, τον Πολιτιστικό Οργανισμό του Δήμου Πάτρας, λέγοντας τους, ότι το μόνο χρέος που έχω απέναντι τους, είναι να περπατάω και να συμπορεύομαι μαζί τους σε ένα άλλο χρέος, που σημαίνει ότι η κοινωνία μπορεί να γίνει καλύτερη, εφόσον βάλλουμε πλάτη και εμείς .

Αυτή είναι η ουσία των πραγμάτων και αυτό με συνδέει με την πόλη σας, με τους ανθρώπους της, με το Δήμο σας και με όσους θέλουν να περπατήσουμε μαζί και για αυτούς, έχω μια αγκαλιά ανοιχτή.

Ευχαριστώ πολύ
